

Arrest

nr. 78 872 van 6 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 februari 2012 met refertenummer 14403.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. BUSSCHAERT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 januari 1973 geboren in el Hindiya, Babil provincie. Tot 1991 woonde u in Najaf. Vanwege de onstabiele situatie tijdens de toenmalige opstand verhuisden jullie naar Bagdad. Daar woonde u tot uw vertrek in de wijk el Toma in Dora. Sinds 1 september 2003 werkte u bij de Facilities Protection Service (FPS). In 2005 kreeg u een dreigbrief waarin u door onbekenden bedreigd werd omdat u sjiïet bent. U verliet de wijk voor zes maanden en verbleef bij uw oom in el Washash. Na zes maanden keerde u weer gewoon terug naar

uw wijk. In november of december 2010 ontving u opnieuw een dreigbrief. Deze brief was afkomstig van de soennitische groepering Qataib Thawra al Ishreen (Brigade van de revolutie van 1920). Gezien uw werk voor de FPS werd u beschouwd als verrader. U diende te stoppen met uw werk of u zou vermoord worden. U bleef echter verder werken. Op 3 januari 2011 wilde u samen met uw moeder en de zoon van uw broer T., S. (...), een oom gaan bezoeken. Terwijl u zich binnen nog aan het klaarmaken was, wachtten uw moeder en S. (...) op u in de auto. Toen u buitenkwam zag u een bruine opel met vier gemaskerde personen. Ze begonnen in uw richting te schieten. U liep naar binnen om uw geweer te halen. Toen u weer buitenkwam zag u dat uw moeder en S. (...) geraakt waren. U reed met hen naar het ziekenhuis van Yarmouk. Uw moeder overleed op weg naar het ziekenhuis, S. (...) overleed in het ziekenhuis aan zijn verwondingen. Na de rouwbijeenkomst vertrok u op 6 januari 2011 opnieuw naar uw oom in el Washash. Op 15 februari 2011 vertrok u uit Bagdad. Via Turkije kwam u op 19 maart 2011 in België aan waar u asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, uw woonkaart, uw lidkaart van het Iraqi National Accord (INA) en een voedselrantsoenkaart (dd. 2004).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient immers worden vastgesteld dat u geen enkel bewijs kunt voorleggen van uw voorgehouden functie of de voorgehouden gebeurtenissen van 2010 en 2011. Dit is opmerkelijk aangezien u zeven jaar lang voor de FPS zou hebben gewerkt, u in november of december een dreigbrief zou hebben ontvangen, er bij de voorgehouden beschieting van 3 januari 2011 twee familieleden zouden zijn omgekomen en u aangifte zou hebben gedaan bij de politie. Volgens uw verklaringen zouden de documenten nog thuis liggen. U zou zelf geen tijd hebben gehad om ze mee te brengen omdat u snel moest vluchten. Omdat u verantwoordelijk wordt geacht voor de dood van jullie moeder en zijn zoon, zou uw broer Tahrid de documenten niet willen opsturen en zou hij u zelfs naar het leven staan (CGVS, p. 2, 5, 11, 13, 25).

Er kan echter getwijfeld worden of de voorgehouden beschieting van 3 januari 2011 daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS met behulp van een tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maakte u immers op geen enkel moment melding van het feit dat S. (...), de zoon van uw broer Tahrid, ook zou zijn omgekomen bij de beschieting (vragenlijst p. 3). Los van het feit dat het wel bijzonder opmerkelijk is dat u dit niet heeft vermeld, dient te worden aangestipt dat u verklaart niet over documenten te kunnen beschikken omdat u ruzie zou hebben met uw broer Tahrid omdat hij u verantwoordelijk zou achten voor de dood van zijn zoon. Bovendien verklaarde u op het CGVS dat u op de DVZ de belangrijkste elementen had vermeld en dat er zich geen problemen hadden voorgedaan tijdens het invullen van de vragenlijst (CGVS, p. 2). U beweert dat u wel gezegd had dat S. (...) ook was omgekomen bij de beschieting maar dat ze dit niet zouden hebben opgeschreven. U zou zelfs de geboortedatum van S. (...) gegeven hebben en de tolk zou dit opgeschreven hebben. Gevraagd naar de geboortedatum van S. (...) moet u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 14, 24). Op het CGVS verklaart u overigens nog dat uw moeder omkwam door zeven kogels. Bij het invullen van de vragenlijst had u echter gezegd dat ze door zes kogels was getroffen. U wijt dit aan een vertalingsfout (CGVS, p. 27)(vragenlijst p. 3). Zoals eerder vermeld hadden er zich volgens uw verklaringen echter geen problemen voorgedaan tijdens het gehoor op de DVZ. Bovenstaande omissie en afwijkende verklaring hebben betrekking op uw concrete vluchtaanleiding en doen bijgevolg ernstige twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Bovendien zou deze gebeurtenis verklaren waarom u geen feitelijke bewijzen kunt voorleggen van uw werkzaamheden en de voorgehouden gebeurtenissen waardoor ook over de oprechtheid van uw bewering dat u geen documenten kan voorleggen, twijfels rijzen.

Vervolgens dient worden vastgesteld dat uw reactie op de voorgehouden dreigbrief van november of december 2010, die u overigens evenmin kunt voorleggen, opmerkelijk genoemd mag worden. U blijft immers gewoon verder werken. Dit terwijl u vijf jaar eerder na een dreigbrief onmiddellijk de wijk verlaten had om bij uw oom onder te duiken. Gezien deze eerdere ervaring en het feit dat u zich blijkbaar bewust was van de risico's die verbonden waren aan uw beroep kan worden verwacht dat u

bepaalde voorzorgsmaatregelen zou genomen hebben om erger te voorkomen. Het feit dat u gewoon blijft verder werken omdat u volgens u geen andere keuze had en omdat elke Irakees wel bedreigd werd, ondermijnt de ernst van uw ingeroepen vrees (CGVS, p. 12, 13, 21, 22, 25, 26, 27).

Overigens had u ook nog steeds een uitstekende relatie met uw oom in Bagdad, nota bene de neef van uw moeder, zodat er ook vraagtekens geplaatst kunnen worden bij uw beweringen dat u uit de gratie van uw familie was gevallen en dat ze u zelfs naar het leven zouden staan (CGVS, p. 2, 4, 5, 6, 12, 23, 24, 26, 28).

Bijgevolg moet worden gesteld dat u er niet bent geslaagd te overtuigen dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Bovenstaande elementen laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa .Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus

meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2. Verzoeker stelt "*dat de minimale materiële verschillen*" tussen de verklaringen voor de DVZ en het CGVS bezwaarlijk als doorslaggevend kunnen gekwalificeerd worden.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*,

Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verweerder merkt terecht op dat verzoeker geen enkel begin van bewijs kan voorleggen, noch van zijn voorgehouden functie bij de *Facilities Protection Services* (FPS), noch van de voorgehouden gebeurtenissen van 2010 en 2011, terwijl dit redelijkerwijze van hem verwacht kan worden.

Ter zitting toont verzoeker twee onvertaalde originele overlijdensaktes die betrekking zouden hebben op zijn moeder en neef.

De Raad stelt vast dat deze stukken in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld en niet vergezeld zijn van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad deze stukken niet in overweging te nemen.

Ter zitting legt verzoeker een eveneens onvertaald stuk neer dat het bewijs zou zijn van zijn tewerkstelling bij de Iraakse politie, meer bepaald de "*Facilities Protection Service (FPS)*". De Raad stelt vast met de partijen dat het een kleurenkopie betreft waar een aantal elementen met ballpoint ingevuld werden. De blauwe stempel is geen inktstempel ter authenticering van het document maar vervaardigd door middel van kleurenkopie. Daarenboven vermeld het FBS en niet FPS. Verzoeker kan hiervoor geen verklaring geven. De Raad meent dat dit een via knip en plakwerk samengesteld document betreft. Dit document heeft geen bewijswaarde.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielaanvraag wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Daarenboven is het overlijden van zijn neef S. geen minimaal materieel verschil en maakt verzoeker niet aannemelijk dat dit onduidelijk geacteerd werd.

2.3. Verzoeker verwijst naar stress en trauma als verklaring voor de verschillen die kunnen opduiken.

Verweerder stelt dat van een asielzoeker redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben (RvV, nr. 30 915 van 1 september 2009). Ook stress is geen plausible verklaring voor de omissie van een dermate belangrijk element. Elk gehoorgesprek brengt immers stress en emoties

met zich mee, maar de interviewer houdt hiermee rekening. *In casu* is geen gegeven voorhanden dat stress verzoeker verhinderd zou hebben de waarheid te vertellen.

Met betrekking tot herinneringen van traumatische gebeurtenissen wijst de Raad op het volgende: Het asielrelaas maakt gebruik van het autobiografisch geheugen van de betrokkene, meer bepaald de herinnering van gebeurtenissen uit de eigen persoonlijke geschiedenis. Met betrekking tot normale gebeurtenissen is het relatief gemakkelijk een coherent en gestructureerd relaas te geven van wat meegemaakt werd in het verleden. Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt echter dat dit niet altijd het geval is voor traumatische ervaringen, namelijk ervaringen die een bedreiging betekenen van het eigen leven of fysieke integriteit of deze van een naaste persoon. De aard van herinnering van dergelijke traumatische ervaringen verschilt van die van gewone ervaringen. Dit onderscheid is betekenisvol voor de beoordeling van het gebrek aan coherentie van asielrelazen. Uit het onderzoek blijkt niet dat dergelijke ervaringen in het geheugen gegrift zouden zijn en aldus zeker in detail herinnerd kunnen worden. Er wordt in de wetenschappelijke literatuur een onderscheid gemaakt tussen centrale details die betrekking hebben op kernelementen van het relaas en perifere details. Bij herhaalde interviews zullen perifere details meer verschillen dan details met betrekking tot kernelementen. Perifere details zoals ruimte, tijd, plaats en het aantal aanwezige personen zullen moeilijker onthouden worden. Dit is het gevolg van een zogenaamde tunnelperceptie waarbij informatie die zich op de visuele of auditieve periferie van de schokkende gebeurtenis bevinden niet onthouden wordt en de aandacht gefocust is op het meest bedreigende element dat een centrale plaats krijgt. Hoe langer de tijd tussen twee interviews en hoe meer de betrokkene het voorwerp waren van een PTSS (Post Traumatisch Stress Syndroom) hoe meer details in de interviews kunnen verschillen (J. Herlihy, *Evidentiary assessment and psychological difficulties, in Proof, Evidentiary Assessment and Credibility, in Asylum Procedures*, Ed. G. Noll, 2005, The Raoul Wallenberg Institute Human Rights Library, 16, p. 123 – 137; E. Bloemen, E. Vloeberghs, C. Smits, *Psychological and psychiatric aspects of recounting traumatic events by asylum seekers*, p. 56-57, http://www.pharos.nl/uploads/site_1/Pdf/Documenten/Care%20Full%2042-85.pdf, geraadpleegd op 4 november 2011).

Waar verzoeker beweert dat hij een trauma heeft opgelopen, wat onder meer het gevolg heeft dat zijn geheugen hieronder lijdt, merkt verweerder terecht op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens de gehoren in staat was om zeer gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen. Bovendien legde verzoeker gedurende de hele procedure geen enkel medisch attest neer waaruit zijn problematische psychologische toestand zou kunnen worden afgeleid (RvS, nr. 131.793 van 26 mei 2004). Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat zijn psychologische toestand hem ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheid en omissie onverkort overeind blijven. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de situatie in Bagdad nog dagelijks in het nieuws komt en als gevaarlijk dient te worden omschreven. Dit is geen weerlegging van het door talrijke bronnen ondersteunde besluit van de “Subject Related Briefing, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-BAGDAD” van 5 januari

2012 waarin gesteld wordt dat er geen reëel risico op ernstige schade meer is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet voor personen die afkomstig zijn uit Bagdad.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS